Proletari din toate țările, uniți-vă!
La luptă pentru cauza Partidului Muncitoresc Romîn, fii gata!

Scînteia pionierului

ORGAN AL COMITETULUI CENTRAL AL UNIUNII TINERETULUI MUNCITOR

Anul X nr. 20 (702) * joi 14 mai 1959 * 8 pagini 30 bani

Prima grijă — învățătura

UN INTERVIU PE NEPREGĂTITE

La început, G. Magazanic, președintele unității de pionieri, se cam neliniști. Un interviu așa, pe nepregătite!.. Se învioră mai apoi, cînd află că-i vorba despre probleme pe care le cunoaște bine.

Intrebare: Ce anume arată că, și în acest ultim trimestru, colectivul de conducere al unității dă atenția cuvenită învățăturii?

Răspuns: Problemele legate de sprijinirea muncii de învățătură noi le-am trecut pe primul loc în programul de activități. Veghem, de asemenea, ca fiecare detașament să se ocupe de problemele învățăturii. La detașamentul clasei a VI-a B, de pildă, nu erau trecute în programul de activități măsuri concrete pentru îmbunătățirea situației la învățătură. Cu ajutorul nostru, programul a fost refăcut. In sfîrșit, gazeta de perete oglindește și ea preocupările noastre pentru învățătură. De pildă, s-a rezervat, un loc special pentru cei ce se pregătesc pentru examene.

Intrebare: Se ține seamă în acțiunile voastre menite să sprijine munca de învățătură, de specificul claselor?

Răspuns: Bineînțeles. Tocmai de aceea în privința pionierilor din clasele a VII-a, ne preocupă mai ales mobilizarea lor la orele de pregătire. Tot lor le sînt adresate o serie de acțiuni legate de alegerea profesiei — cum a fost, de pildă, vizita la grupul școlar metalurgic. Ne-am gîndit și la pionierii din clasa a IV-a, care dau examene pentru prima dată. De ei se vor ocupa pionierii fruntași dintr-a V-a.

★

Așadar, se vede cît de colo că învățătura e în acest trimestru prima grijă a colectivului de conducere al unității de la Școala de 7 ani nr. 12 din București. Dar cum se răsfrînge această grijă în detașamente, în grupe?

Pentru onoarea detașamentului

La sfîrșitul primului trimestru, detașamentul de pionieri din clasa a VII-a A ocupa un loc de neinvidiat între detașamente. Corigenți destui, indisciplină etc. Detașamentul clasei a VII-a A și-a încordat apoi toate forțele și, în trimestrul al II-lea, a ajuns în fruntea celorlalte.

Cu toate acestea, zilele trecute, într-o recreație, Bilboreanu i-a strîns pe membrii colectivului de conducere. Le-a spus:

— Iar nu mai merge!... Romano iar a luat o notă proastă. La fel și Gabriela. Și Pepi s-a făcut de rîs ieri, la geografie...

In aceeași zi, după ore, Romano Gheorghe, Gabriela Wohl, Calmin Pepi și încă vreo cîțiva au rămas în clasă împreună cu membrii colectivului de conducere al detașamentului, la sfat.

— Am avut un ghinion!.., încercă să se scuze, într-un fel, Romano.

— Iar pe mine Iordăchescu nu m-a ajutat îndeajuns, spuse Gabriela.

— Dar eu am învățat lecția... bîigui și Pepi.

Explicațiile acestea n-au convins pe nimeni. Din vorbă în vorbă însă, s-a ajuns și la adevăr. Romano, de cînd a venit primăvara, nu-i zi să nu-l vezi bătînd mingea. Cît despre Gabriela, ei a început să-i placă să fie „ajutată" fără ca ea să miște un deget... Iar Pepi e o fată care, în general, învață. Dar cum învață? Memorează o serie de date și, cu asta, gata.

Așa stînd lucrurile n-a fost greu să se găsească și soluții pentru fiecare. Romano va trebui să învețe și să se joace după un program de la care n-are voie să se abată. Gabriela va trebui să rezolve și singură cît mai multe probleme; de asemenea să vină la orele ce consultații. Iar pe Pepi Calmin grupa din care face parte o va ajuta să-și îmbunătățească metoda de studiu.

— Nu uitați: e vorba de onoarea detașamentului! a mai adăugat Bilboreanu, la sfîrșit, ca pentru a defini rostul acestei scurte și, desigur, rodnice consfătuiri.

Activitatea în cercul de chimie le e de mare folos pionierilor dintr-a VII-a în pregătirea lor.

AJUTOR PRIETENESC

Într-o bancă, două fetițe dintr-a IV-a se muncesc să compună o scrisoare. E pentru „Scînteia pionierului".

„Dragă redacție. Sîntem două prietene bune — Dumitru Niculina și Burcină Steliana. Amîndouă sîntem pioniere, ne ajutăm între noi și amîndouă am reușit să învățăm bine. Despre reușita noastră vrem să ți povestim"...

Aici s-au oprit. Niculina, care e președinta grupei a III-a, puse tocul jos. Ce să-i faci, cuvintele se aleg greu. Deși lucrurile-s atît de limpezi! In trimestrul I, Steliana s-a ales cu 4 corigențe. Niculina i-a propus să învețe împreună. Lecțiile le repetau împreună. Ba, și-au făcut obiceiul de a rezolva la aritmetică mai multe exerciții decît le dădea acasă tovarășa învățătoare. Steliana nu mai ia acum note slabe. Între timp, a devenit și pionieră; e în grupa Niculinei. Iată rodul ajutorului prietenesc!

Acesta, însă, nu-i un exemplu unic în grupa a III-a. Toți pionierii se ajută între ei. Și nici unuia nu-i este indiferent dacă cineva ia vreo notă proastă. Acum, bunăoară, toată grupa e frămîntată de insuccesele din ultima vreme ale Ilenei Georgescu. Adeseori la ore se distrează cu colega ei de bancă în loc să fie atentă. „Să-i găsim o altă colegă de bancă, mai serioasă, de pildă, să stea în bancă cu Ionescu Evelina" — a propus grupa. Dar Ileana mai și întîrzie, nu o dată, la prima oră. De aceea Mihai Tutunaru, care-i este vecin, s-a oferit să vină împreună cu Ileana la școală. Caluda Florica s-a oferit și ea s-o ajute, mai ales să învețe a citi bine..

Și cînd prietenii sînt hotărîți să te ajute, poți fii sigur de izbîndă!

V. CARABA

Natalia a procedat bine!

Preduț Natalia este președinta detașamentului clasei a VII-a de la Școala din comuna Partizani-Ștefănești, raionul Pitești. Cînd pionierii buni la învățătură au început să-i ajute pe cei slabi, Natalia și-a luat angajamentul să le ajute pe Alexandru Paraschiva și pe Moise Gheorghița. La un moment dat însă cu Paraschiva ș. Gheorghița s-a întîmplat un lucru ciudat. Știind că Natalia trebuia să le ajute, ele nu mai munceau de loc singure. Era mult mai ușor să spună: „Nu înțelegem, explică-ne tu, Natalia", Gheorghița a mers atît de departe, încît i-a propus Nataliei să rezolve temele pentru acasă și să-i dea caietul să le copieze și ea. Natalia s-a opus:

— Inteleg să-ți explic cum să procedezi, dar să-ți dau caietul să copiezi, asta n-o fac!

Gheorghița s-a supărat și, a doua zi, a spus colegilor că Natalia este rea și egoistă, că nu vrea s-o mai ajute la învățătură. Problema s-a complicat din ce în ce mai mult. Unii o condamnau pe Natalia, iar alții îi luau apărarea. Rizuc Mariana, Drăghici Nicolae și mulți alții erau de partea Nataliei, și într-o zi au chemat-o pe tovarășa Sandu Maria, instructoarea și diriginta lor, să discute „cazul" Nataliei. O oră întreagă au discutat dacă Natalia a procedat bine sau nu.

— A procedat bine, a spus Drăghici Nicolae, fiecare elev trebuie să învețe în primul rînd singur, și numai dacă nu înțelege ceva, să ceară ajutorul colegilor. Gheorghița și Paraschiva ar fi vrut ca Natalia să lucreze în locul lor. Asta nu se poate.

Natalia, Gheorghița și Paraschiva învață din nou împreună. Numai că, de data aceasta, Gheorghița și Paraschiva învață singure, și numai cînd nu înțeleg ceva cer ajutorul Nataliei. Și cînd primesc o notă bună, bucuria este fără margini. Ea este cîștigată prin muncă.

ANA COZMIȚA

COLȚUL U.T.C.

Din viața pionierească

Intr-una din zile, pe coridorul de la etajul I al Școlii de 7 ani nr. 8 din Oradea, a apărut, la loc de cinste, un colț al U. T. C. Inițiativa a fost a unui grup de pioniere din clasele a V-a și a VI-a... Discutaseră ele mai devreme despre aceasta și, pînă la urmă, au stabilit ce are de făcut fiecare în parte. Intr-o după-amiază, s-au întîlnit la școală și au început să lucreze. Aduseseră portretele înrămate ale eroilor utecişti, pînză roșie și albă, o măsuță și cîteva ghivece cu flori.

Primul tablou: Donca Simo...

„...Fiică devotată a poporului muncitor, se dăruiește cu pasiune luptei clasei muncitoare" — citește, abia șoptit, Viorica Drăgan.

Despre fiecare utecist pionierii cunosc o mulțime de amănunte legate de viața și activitatea lor. Donca Simo a înfruntat cu dîrzenie schingiuirile bestiale ale siguranței... Olga Bancic a fost decapitată de călăii fasciști... Vasile Tudose și-a închinat viața cauzei partidului și fericirii celor ce muncesc... Filimon Sîrbu, neînfricat luptător împotriva fascismului, a fost condamnat la moarte. Trăiască România liberă!" au fost ultimele cuvinte cu care a întîmpinat rafala de gloanțe... Constantin Godeanu, Vasile Roaită, Petre Gheorghe... Iată și portretul lui Ludovic Minschi. Toți pionierii din școală îl cunosc. Au cercetat o sumedenie de documente, au stat de vorbă cu mulți dintre tovarășii de luptă ai utecistului al cărui nume îl poartă astăzi unitatea lor de pionieri...

Timpul s-a scurs repede. Incepuse să se însereze cînd treaba a fost terminată. Intr-o parte a colțului au pus o măsuță pe care se aflau o sumedenie de ghivece cu flori. Inainte de plecare, au mai privit încă o dată colțul U.T.C.... Și, în acele clipe, fiecare și-a propus să cinstească, așa cum se cuvine, amintirea celor care au luptat și și-au dat viața pentru zilele fericite pe care le trăim azi. La colțul U.T.C., pionierii organizează diferite adunări. Ei vor să devină luptători devotați pentru cauza partidului, să urmeze exemplul uteciștilor.

De atunci a trecut o bună bucată de vreme. Oricînd te-ai duce la Școala de 7 ani nr. 8 din Oradea, vei vedea, la colțul U. T. C. o ordine desăvîrșită. In fiecare zi florile de pe măsuță sînt proaspete. Ele sînt simbolul recunoștinței pionierilor.

Pionieri și școlari nu uitați...

Mușețelul este o plantă medicinală de mare importanță în țara noastră. Ea se folosește în multe cazuri împotriva unor boli cu foarte bune rezultate. Floarea de mușețel crește la noi pretutindeni: în grădini, în parcuri, în pajiști etc... Strîngerea mușețelului este o datorie patriotică pentru fiecare pionier și școlar. Nu uitați! Cea mai bună perioadă de strîngere a mușețelului este între 1 mai — 15 iunie. După această dată, mușețelul se ofilește și-și pierde calitățile sale prețioase.

Florile de mușețel se depun la centrele de colectare care se află în fiecare oraș, sau comună.

Participăm și noi la traducerea în viață a hotărîrilor plenarei a VI-a a C. C. al U. T. M.

PE STRADA NOASTRĂ

Odată cu primele semne ale primăverii, a început să se intețească și activitatea noastră. In programul de activități, de pildă, am trecut o mulțime de acțiuni. Cea mai de seamă însă, este aceea de înfrumusețare a orașului. In acest scop, am ținut chiar o adunare. Pionierii au făcut multe propuneri. Unii, bunăoară, au spus că trebuie să ne ocupăm de grădina cu flori a școlii, alții că e bine să ne ocupăm, în primul rînd, de terenul de sport, pe care să-l amenajăm. Cei mai mulți însă au propus să ne îngrijim de stradă. „Iar pentru înfrumusețarea ei — a spus un coleg — putem face și o alee cu flori".

Ideea din urmă ne-a plăcut tuturor. La început, ce-i drept, ne-a fost teamă că nu vom fi în stare să ducem acțiunea pînă la capăt. Dar ce nu se poate atunci cînd există dragoste de muncă! Unii au scos pietre din trotuar, alții au pus în loc cernoziom (pămînt negru îngrășat), apoi am sădit florile. Indată, strada a căpătat altă înfățișare, iar acum ne este și mai dragă.

GHEORGHE IONESCU
corespondentul unității de pionieri
Casa de copii — Dorohoi

LANUL VA FI BOGAT

Gospodăria agricolă colectivă e numai la doi pași de școala noastră și de aceea noi sîntem mereu oaspeții ei. Mai ales în timpul campaniilor agricole, noi nu lipsim niciodată. Uneori sîntem chiar incluși cu anumite treburi în planul de muncă al gospodăriei. De curînd, bunăoară, colectiviștii au semănat ovăzul. Deoarece cîteva lanuri se află aproape de albia rîului, culturile de acolo erau împînzite cu tot felul de pietre din pricina cărora firele de ovăz creșteau firave, sărăcăcioase. Pentru ca să ajute la înlăturarea acestui neajuns, unitatea noastră de pionieri a inițiat îndată acțiunea pentru curățirea culturilor. Astfel, într-o singură zi, noi am strîns 6 m^3 de pietriș de pe o suprafață de 16 hectare de pămînt. Sîntem siguri că acum culturile de ovăz vor crește în bune condițiuni și, fără îndoială, vom avea și roade bogate.

CHELBA EUFROSINA
președintă de grupă, Școala de 7 ani, comuna Vicovul de Sus-Est
Rădăuți.

VEȘTI DE LA VIITORII AGRICULTORI

Școala noastră are o adevărată gospodărie cu terenuri agricole, multe animale și păsări. De toate acestea avem grijă noi, elevii. Acum, de cînd a sosit primăvara, munca practică se intensifică. Elevii din anul I și II au și început lucrările de întreținere a culturilor. Au prășit două hectare semănate cu bob, alte două cu măzăriche, iar trei cu ovăz. In timpul acesta ei s-au ocupat și de plantele din seră, de flori și legume. De asemenea, pe lotul de experiență unde au pus îngrășăminte bacteriene, au semănat porumb dublu hibrid în cuiburi dispuse în pătrat. Toți îngrijim cu multă atenție semănăturile pentru că vrem să obținem recolte bogate.

Elevii care se ocupă de îngrijirea animalelor și de creșterea păsărilor, nu se lasă nici ei mai prejos. Se străduiesc să îngrijească cît mai bine cele 200 de animale din grajdul școlii și puii pe care i-au crescut.

Noi participăm cu multă dragoste și la acțiunile de folos patriotic. De puțin timp, am curățat parcul școlii și am săpat gropi pe marginea șoselii pe o distanță de 2 km. pentru plantarea de pomi fructiferi.

VIRGINIA BURCA
Centrul școlar agricol nr. 1
Roman-Trizești, reg. Bacău

EXPOZIȚIA MICILOR TEHNICIENI

La început a fost o simplă sămînță, nu mult deosebită de altele. Apoi, după ce a stat un timp în pămînt, s-a transformat pe încetul într-o plantă înaltă, verde. Podoaba cea mai de preț îi era floarea, mare, rotundă, roz. Nu după mult timp, florii i-a luat locul o capsulă plină cu un puf alb, moale. În fabrică mîini îndemînatice au transformat puful alb în fire lungi și subțiri și apoi în pînză.

Aceasta pare că spune panoul făcut de pionierii clasei a III-a C de la Școala de 7 ani nr. 40 din București, panou pe care l-au prezentat la expoziția organizată în cadrul concursului „Micilor tehnicieni". Și alături de acest panou, pionierii din unitatea nr. 1 au adus multe alte obiecte lucrate în cadrul acestui concurs.

Tomovici Dan din clasa a VII-a A, care e și președintele detașamentului, a prezentat o trusă cu fel de fel de chei, necesare în producție. Acestea le-a lucrat împreună cu Bucur Gheorghe.

— Este o muncă așa de frumoasă că nu vreau să mă fac altceva decît mecanic, a hotărît Gheorghe.

Și albumul clasei a VII-a B lucrat în piele, cu vederi din toate țările, îți fură imediat privirea. Nu-i vorbă că și lucrăturile pe pînză făcute de pioniere, sînt așa de bine executate încît ai crede că sînt pictate.

Carpeta Mihaelei Niculescu din clasa a III-a A, fețele de masă ale Sandei Teodorescu din clasa a V-a A, semnele de carte ale pionierei Florica Vaipan din clasa a III-a C, rochițele, pantalonașii și bluzele lucrate de celelalte pioniere, toate acestea sînt lucruri care dovedesc că pionierii din unitatea nr. 1 lucrează cu multă dragoste și interes lucruri pentru Concursul micilor tehnicieni.

— Ce va fi mai frumos vrem să trimitem tinerilor care vor participa la Festivalul Mondial al Tineretului și Studenților de la Viena, spun ei. Dacă-i așa, se pare că vor trimite foarte multe lucruri.

DOUĂZECI ȘI TREI DE RASFĂȚAȚI

Nu de mult, am avut prilejul să fac cunoștință cu cîteva ființe foarte simpatice. Inzestrate cu o fire liniștită, își atrag simpatia oricui. E o plăcere să le admiri pînă și felul de viață; trăiesc foarte civilizat, îndrăgind curățenia, ordinea și, pentru nimic în lume, nu iau masa decît la ore fixe, așa cum i-a obișnuit detașamentul care-i îngrijește științific, pe baza normelor tehnice. Aceste delicate și puțin cam răsfățate făpturi, ați ghicit, sînt niște iepuri de casă, și anume aceia pe care-i îngrijește detașamentul clasei a VI-a A de la Școala medie din Fetești-gară, raionul Fetești.

Foarte serios și cu multă pricepere văd pionierii de acolo de iepurașii lor. Fiecare grupă îi îngrijește prin rotație—și cei douăzeci și trei de urechiați se simt de minune. Aceasta, cu atît mai mult cu cît detașamentul nu le permite să se ocupe de iepuri decît pionierilor care au cel puțin nota 7 la naturale.

PARTIDUL NE-A DARUIT

Iată încă o realizare izvorită din dragostea și grija nețărmurită a partidului pentru copiii patriei: Casa pionierilor din Giurgiu. Săptămînal, sute de copii din acest oraș își petrec minunat timpul învățînd lucruri folositoare în cercurile Casei pionierilor, oțelindu-și trupul pe terenul de sport, mergînd în excursie, învățînd cîntece și jocuri.

Micii petroliști

Este vorba despre destoinicii pionieri ai Școlii de 7 ani din comuna Suța, din raionul Tîrgoviște care, nu de mult, au organizat în școală — cu ajutorul sfatului pionieresc — primul „cerc al micilor petroliști".

Deoarece membrii cercului sînt peste 70 la număr, ar fi cam greu de spus cîte un cuvînt despre fiecare. Deși — ar merita. Bunăoară, Neagu Mihai sau Florică Burtescu sînt de abia în clasa a V-a. Totuși au hotărît de pe acum că vor să cerceteze noi ținuturi ale țării, pentru ca să descopere mereu noi izvoare de aur negru. Preda Gheorghe, din clasa a VI-a și încă mulți alți membri ai cercului, vor să învețe forajul. Cu ajutorul burghielor de oțel ei vor să facă drum oceanului subteran de petrol spre lumină.

Cît privește pe Iordache Petre și Badea Jenică din clasa a VI-a sînt cunoscuți în școală; mai ales după vizita făcută de către membrii cercului la biroul de inovații din Viforîta, nu vorbesc decît despre compresoare, burghie, pompe și despre fel de fel de alte mașini perfecționate produse de industria noastră petroliferă.

Chimia petrolului are și ea, pentru mulți dintre membrii cercului, un înțeles deosebit. Acolo unde alții nu văd decît formule aride, lanțuri de hidrocarburi care se desfac și se prefac în benzenuri, butilenuri, fenoluri sau alte formule chimice complicate, Maria Sândulescu și alți pionieri din clasa a VII-a, descoperă o adevărată comoară de produse industriale. Pentru ei lichidul acesta negru, uleios, cu miros pătrunzător, înseamnă de fapt, privit în perspectivă, parfumuri minunate, medicamente, materii plastice în tot felul de culori, substanțe transparente ca sticla și cîte și mai cîte...

Viitorii petroliști, al căror legămînt este acela de a da patriei cît mai multe din bogățiile ascunse în adîncurile pămîntului, se pregătesc pentru profesia lor nobilă încă de pe băncile școlii...

MARGHIT DASCALU

La „CLUB"

Nu e un club ca oricare altul. De aceea ne și grăbim să vă arătăm despre ce e vorba. E un club al unui bloc mare de locuințe aflat pe strada Vasile Conta, din București. Strada e în centrul Bucureștiului. Blocul nu are curte. Mașinile trec cu duiumul. Unde să se joace copiii? (Căci, vă închipuiți, sînt mulți copii în blocul de pe strada Vasile Conta.) Aceasta e întrebarea care-i rodea, de mai multă vreme, pe cei din comitetul de bloc.

Intr-o zi, a avut loc o consfătuire mai mare, la care a luat parte deputatul străzii și un activist al Comitetului raional al U.T.M. I. V. Stalin. Și soluția a fost găsită: un club al blocului, pentru copii.

Clubul s-a deschis, nu de mult. In sala clubului se găsesc mese de șah, jocuri pentru copii. Deci, în zilele ploioase, sau pur și simplu seara, copiii se pot distra foarte bine la club. Dar asta nu e totul. La club se află și o bibliotecă. Cărțile au fost dăruite de părinții copiilor din bloc. Bibliotecar e pionierul Pohrib Vlad de la Școala medie Mihai Viteazul.

Și cu asta tot nu s-a terminat. In apropierea blocului se găsește și Intreprinderea „Proiectantul". Colectivul sportiv al întreprinderii posedă un mic stadion și o sală de sport. Organizația de bază a U.T.M. de la „Proiectantul" a pus la dispoziția clubului cîteva zile pe săptămînă, atît stadionul cît și sala de sport. Instructori de sport? Sînt și instructori. Tovarășii profesori de sport Stănășilă Nicolae și Rădulescu Avram, locatari ai blocului, s-au oferit să se ocupe de acest lucru.

Clubul are un program. In program sînt prevăzute nu numai lucrurile care se vor face în cadrul clubului, ci și în afara lui. Au proiectat, de p.ldă, să meargă la film în colectiv. Administrația blocului și-a propus ca, în scurt timp, să cumpere și un televizor. Cinematograful va fi, deci, „la domiciliu".

Copiii din blocul de pe strada Vasile Conta nu se vor mai plictisi. Clubul blocului le stă la dispoziție. Mai ales în timpul vacanței de vară, activitatea în club va fi foarte plăcută. Se vor organiza excursii în pădurile Mogoșoaia, Băneasa, plimbări cu barca pe lacul Floreasca, Herăstrău, vizite la întreprinderi, muzee, tot din cadrul clubului vor porni acțiuni de muncă patriotică etc.

Organizarea unui club al blocului e o idee interesantă, mai ales că ea poate fi pusă în practică pretutindeni unde se află asemenea blocuri de locuințe.

A. ALBU

DACĂ AI SĂ-I INTREBI...

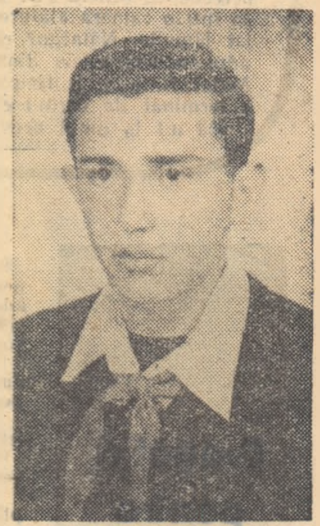
Dacă-l vei căuta pe Mosescu Doru la școală și vei întreba de el pe pionieri, unii o să-ți răspundă:

— Da, este președintele detașamentului nostru.

Alții vor completa:

— Scrie versuri, este poetul nostru.

Și dacă-l întrebi pe tovarășul director, o să-ți spună că este unul dintre cei mai buni elevi și că școala se mîndrește cu el. A ajutat la învățătură pe mulți dintre colegii lui, iar detașamentul pe care-l conduce este fruntaș la învățătură și disciplină.

Doru este pionier în clasa a VII-a la Școala medie nr. 6 din Ploești. A fost fruntaș în toți anii, notele lui n-au fost niciodată mai mici de 9. Dacă-l întrebi ce materie îi place mai mult, îl pui în încurcătură:

— Literatura este frumoasă și-mi place, dar și fizica și matematica mă interesează foarte mult. Apoi, și științele naturii...

La răspunsul acesta, înțelegi repede că-i vine greu să se oprească numai la o singură materie.

Cînd era în clasa a II-a, a scris prima poezie pe care a închinat-o Festivalului Mondial al Tineretului și Studenților de la București. De atunci, a mai scris multe altele, a umplut un caiet întreg, iar cu poezia „Patriei mele" a luat premiul I, la „Concursul de creație" organizat între școli, pe oraș.

— Ai să devii poet, îi spun unii colegi.

— Ba chimist — îi spun alții.

— Cu siguranță naturalist, mai spun unii.

— Poate, le răspunde el. Eu vreau însă să învăț o meserie și mi-e tare greu să mă hotărăsc la care să mă opresc.

Și, trebuie să recunoaștem, că pentru Doru este într-adevăr greu să-și aleagă meseria.

ELENA CIRMACIU

Aventurile lui Gheorghiță

La Școala medie din orașul Cernavodă învață, în clasa a șaptea, un băiat curățel la înfățișare, cu vorbă domoală și cu nota 7 la purtare. Il cheamă Gheorghiță. Din păcate, în catalog Gheorghiță mai are și alte note slabe, ceea ce nu-i de loc întîmplător; la școală nu-i atent, iar la internat se ține mereu de pozne. Trebuie spus că lui Gheorghiță îi plac foarte mult cărțile și filmele despre oameni curajoși, care luptă împotriva banditilor, împotriva celor care-i dușmănesc pe oamenii cinstiți. Din păcate însă înțelege cam pe dos ceea ce citește și face cîte o poznă de te miri ce-i. Ultima le-a pus vîrf la toate. Intr-o după-amiază, Gheorghiță a zărit un oarecare cetățean pașnic care ședea de vorbă cu un tînăr. Observînd că tînărul primește o haină de la acest cetățean, în mintea lui s-a născut pe loc întrebarea: „Nu cumva cetățeanul e un hoț? Nu cumva haina e de furat?" Și, fără să întrebe pe nimeni nimic (deși, culmea, pe tînăr îl cunoștea), Gheorghiță a pornit în urmărirea cetățeanului.

Cetățeanul a intrat într-un restaurant; Gheorghiță după el, la ușă.

Cetățeanul s-a îndreptat apoi spre parc; Gheorghiță, hop, la trei pași în urmă.

Cetățeanul s-a dus la gară. A luat bilet și s-a urcat în trenul de Constanța; Gheorghiță al nostru, scai, după el, în vagon.

Cetățeanul a ajuns în Constanța; Gheorghiță nu l-a slăbit.

Seara, cetățeanul a mîncat la un restaurant; Gheorghiță, afară, la pîndă.

Apoi, cetățeanul, avînd probabil, treburile lui, s-a grăbit în oraș, iar Gheorghiță, plictisindu-se și fiind obosit, s-a întors la gară, unde a adormit în... sala de așteptare.

A doua zi dimineață, destoinicul nostru prieten a luat trenul înapoi la Cernavodă. A ajuns devreme, dar la școală nu s-a dus; nu învățase nimic. Și-a cumpărat de la librărie o carte și s-a tolănit pe o bancă în parc, la lectură și la soare. Socoteala de acasă însă nu se potrivește întotdeauna cu aceea din... parc. Căci pe acolo a trecut întîmplător chiar... tovarășul diriginte al clasei a șaptea:

— Gheorghiță?! Aici? De ce n-ai dormit aseară la internat? De ce nu ești la școală? Dă cartea încoace, și poftim la clasă.

Gheorghiță a dat cartea, s-a îndreptat către școală, dar a cîrmit-o la stînga și s-a dus la internat.

Ii era rușine să dea ochi cu colegii. La internat s-a spălat, a luat masa — era ora prînzului — și apoi s-a dus la...cinema. Nici acolo însă n-a avut noroc; s-a întîlnit din nou cu cineva de la școală și nu i-a mai venit să intre la film.

Intre timp, a aflat și ceea ce ar fi putut să afle, cu o zi în urmă, dacă ar fi fost mai chibzuit, și anume că „suspectul" cetățean pe care-l „urmărise" era un om muncitor, așezat, care, dacă ar fi știut de ce-l bănuiește Gheorghiță, nu se știe pe unde ar fi scos destoinicul „detectiv" cămașa.

Cum s-a sfîrșit „aventura" — sau cum are să se sfîrșească? Desigur, într-o adunare de detașament, unde pionierii din clasa a șaptea vor sta puțin de vorbă cu înfierbîntatul lor tovarăș. Indiferent dacă cele de mai sus s-au întîmplat sau nu exact așa cum îi place lui Gheorghiță să le povestească, media 7 la purtare, alte note slabe, precum și noaptea lipsă din internat constituie material suficient pentru o discuție în urma căreia Gheorghiță va trebui să spună:

— cum își va îndrepta notele la purtare și la obiectele de învățămînt?

— ce înseamnă, după părerea lui, adevăratul curaj și adevăratul spirit de vigilență?

Al. O. ZOTTA

Reîntîlnire

O iau în sus, printre cele două șiruri de castani subțiri, încărcați cu ciorchini de floare albă ca omătul. Cunosc bine drumul, că am mai fost o dată prin locurile acestea: în ziua cînd, unindu-și ogoarele și inimile mai multe familii au înălțat pe coloanele fostului conac boieresc o tăbliță dreptunghiulară pe care scriseseră, cu litere albe, strălucitoare: „Gospodăria agricolă colectivă din comuna Afumați, regiunea București".

Voi găsi oare la sediu pe vreunul dintre cei întîlniți aici cu cîțiva ani în urmă? Ce-or mai fi făcînd comuniștii Dociu Ilie, Ghețu Petre, Vlad Marin și ceilalți? Dar... bădița Ilie Constantin, cel cu mînzocul?! Parcă-l văd: cam îngîndurat, voinic, cu o barbă țepoasă și în spate cu o flanelă cafenie, decolorată.

Deschid ușa sediului gospodăriei. Dinăuntru, răsare chiar... bădița Ilie! Un zîmbet plin de bunătate îi luminează fața. Îi amintesc de povestea cu mînzocul. Rîde. Rîde de slăbiciunea aceea de-o clipă...

★

Era într-o dimineață. De abia luase ființă gospodăria. Oamenii de, ca la început, mai sporovăiau ba de una, ba de alta, în ușa grajdului (pe atunci o alcătuire firavă, de scînduri), lîngă suflarea celor trei cai cîți număra atunci „herghelia" colectiviștilor. Deodată, pe neașteptate, s-a auzit un nechezat ascuțit. Grăjdarul — un flăcău colectivist, tocmai țesăla calul lui bădița Ilie, și mînzocul, gîdilat, a pornit să frămînte pămîntul cu copitele și să necheze. Bădița Ilie a sărit ca ars. „De ce-mi bați calul, măi, că-ți rup picioarele! Te cotonogesc!" Oamenii din jur au început să rîdă. Pînă la urmă, lămurindu-se, a început să rîdă și bădița Ilie Constantin care, încurcat, n-a mai zis nimic.

— Parcă a fost acum un veac! spune colectivistul Ilie Constantin, punînd o pereche de ochelari pe nas, și repezindu-se într-o cameră alăturată. Ei, ai controlat lămpile, Natalițo? continuă el vorba, adresîndu-se uneia dintre ajutoarele lui, Matei Natalia, o fetișcană isteață, care a terminat de curînd clasa a șaptea.

Mă uit la omul acesta pe care l-am întîlnit cu cîțiva ani în urmă. Nu-mi vine să cred că e el. Deschide cercetător ușița uneia dintre căsuțele în care stau înșirate, ca niște globulețe de porțelan, sute de ouă. Se uită atent la termometrul albăriu, dungat cu linioare albastre și roșii ca focul: „Temperatura... 38 virgulă 5! Umiditatea... normală! Buun!"

E un adevărat laborator stația de incubație de care răspunde bădița Ilie. O liniște adîncă stăpînește totul. Nimic nu tulbură marea minune care se petrece dincolo de pereții căsuțelor dreptunghiulare, lîngă care ard cu flacără albastră, lămpile ce trimit căldură caloriferelor minuscule din interior. Și, ca un adevărat specialist, bădița Ilie Constantin a deprins toate tainele laboratorului său. Lucrează, cum se spune, cu ceasornicul în mînă. La data fixă, se și trezește cu oastea puilor de aur, bătîndu-i cu cioculețele subțiri din geamul căsuțelor lor, spunîndu-i parcă: „iată-ne am sosit!"

— E o adevărată bogăție stația asta! îmi explică bădița Ilie. Aduce gospodăriei un venit de peste 5.000 de lei pe etapă. Douăzeci și una de zile durează o etapă. Gîndește-te cît venit scoatem pînă la 15 septembrie, cînd încheiem sezonul!

Ascult pe bădița Ilie, care-mi vorbește cu atîta căldură de gospodărie, și mă gîndesc ce distanță uriașă a parcurs el și ceilalți colectiviști din dimineața zilei cînd au pornit la drum... cu trei căluți! Grajdului improvizat de atunci, i-a luat locul o clădire spațioasă, în valoare de 240.000 de lei. Gospodăria dispune de un autocamion propriu, cu care colectiviștii aduc bogăția recoltelor din cîmp. Pîrîiașul ce-și irosea cristalul apelor undeva, în țarina ogoarelor, a devenit un lac de aproape 5 ha, doldora de pește. Colectiviștii au și vreo 70 de stupi, pe care i-au așezat într-o frumoasă livadă, tînără ca și gospodăria lor colectivă, și unde au pus prisăcar tot pe unul dintre ei — pe Ghețu Petre.

...Drumul lui Ghețu Petre, al lui bădița Ilie, „tehnicianul", și al celorlalți colectiviști din Afumați, e un drum spre lumină — calea belșugului și fericirii.

AL. DINU-IFRIM

Ca pretutindeni pe meleagurile patriei, și în regiunea Baia Mare tot mai mulți țărani muncitori pășesc pe drumul colectivizării, drumul fericirii și bunăstării.

...Și e minunată clipa cînd, pe porțile deschise larg, intră în gospodărie rodul plin și îmbelșugat al muncii înfrățite.

O lecție de geografie la... uzină

Intrînd pe poarta Uzinelor „Klement Gottwald" îmi și formulasem în minte titlul reportajului: „Mîndria muncitorilor". Subiectul desigur că l-ați ghicit: strădaniile pe care le depune colectivul de aici pentru ca marca uzinelor să fie cît mai cunoscută, cît mai prețuită. „Frumos și potrivit titlu", mi-am zis. Ei, dar socoteala de acasă nu se potrivește totdeauna cu... cea din uzină. Iar surprizele au început de cum am pășit în biroul tovarășei Niculescu Olga, șef adjunct al serviciului planificare.

— ...Da, desigur, vă voi spune tot ce doriți, începu tovarășa Niculescu. Dar, continuă ea cu un zîmbet ușor, pentru asta poate că nici nu era nevoie să veniți la noi. Dacă vă duceați în portul Constanța, de pildă, ați fi întîlnit acolo motoarele noastre de mină de 30 de Kw, sau motoarele de 70 de Kw pentru fabricile de ciment, sau...

— O clipă, intervenii eu, dar pe cît știu, în portul Constanța nu sînt mine și...

— Firește, nu sînt. Dar la Constanța motoarele miniere de care vorbeam nu fac altceva decît să se îmbarce pentru călătorie. Dacă ați porni o dată cu ele, ați ajunge tocmai în Karaganda sau în alte colțuri ale lumii.

Apoi, după o scurtă pauză, continuă:

— Grupurile de 10 Kw pentru încărcat acumulatori, sau grupurile de sudură de 35 de amperi, fac o călătorie și mai lungă. Ele străbat Marea Mediterană, trec apoi prin Canalul de Suez în Oceanul Indian și, odihnindu-se în sfîrșit după atîta legănare pe valuri, se opresc în porturile Coreei, Chinei și Indiei. Alte motoare, după ce au ieșit din Marea Mediterană, prin strîmtoarea Gibraltar, traversează Oceanul Atlantic și nu poposesc decît pe coastele Americii Latine, în Argentina.

— După cît se vede, cunoașteți multă geografie...

— E o geografie care bucură întregul nostru colectiv de muncitori și tehnicieni. O geografie a păcii, a succeselor industriei noastre socialiste.

★

Am fost nevoită să schimb titlul pe care, la început, îl socoteam așa de izbutit. Dar nu mi-a părut rău. Fiindcă în mica „lecție" de geografie străbate, ca un fir roșu, minunat, mîndria muncitorilor de la „Klement Gottwald", strălucitele lor realizări dobîndite în numai zece ani de existență a uzinei, faima produselor industriei romînești, care a trecut de mult hotarele...

P. MUNTEANU

Pregătiri pentru 1 Iunie

1 Iunie, Ziua internațională a copilului este întîmpinată în țara noastră cu multă dragoste, cu multă grijă pentru cei mici. Ea va aduce copiilor din orașele și satele patriei, noi și minunate bucurii. Iată cîteva din frumoasele surprize pregătite pentru voi și pentru frații voștri mai mici:

- **În afara noilor țesături cu desen de primăvară, Ministerul Industriei Bunurilor de Consum pregătește 35 de modele noi de confecții pentru copii.**
- **Cooperația meșteșugărească va pune în vînzare rochițe și șorțulețe din borangic brodat și 15 modele noi de sandale.**
- **Pentru fetițe vestea că 15 sortimente noi de păpuși din celuloid vor apare curînd în vitrine, va fi, desigur, nespus de îmbucurătoare...**
- **În întîmpinarea sărbătorii s-au pregătit distracții din cele mai plăcute: excursii, concursuri sportive, filme artistice de scurt metraj și de desen animat.**
- **Pentru pionieri și școlari se vor organiza expoziții de desene, schimburi de scrisori cu copiii din alte țări, festivaluri artistice etc.**

PRIMĂVARA PE ...

Am plecat la Rostok într-o dimineață răcoroasă care prevestea însă o zi caldă de primăvară.

La ieșirea din Berlin, soarele își ridica fața de după o perdea de pini și mesteceni care fremătau sub boarea ușoară a vîntului. De o parte și alta a autostrăzii se întindeau pajiști, ogoare, păduri. Din cînd în cînd, la orizont se profilau coșuri de fabrici. Fumul lor desena pe cerul albastru ceva ciudat, nedeslușit.

Lîngă mine, șoferul, un tînăr înalt, bine făcut, cu părul blond și ochii albaștri — nu prea vorbăreț — dădea „pinteni" B. M. W.-ului care, simțind că nu mai are încotro, gonea cu 110 km pe oră, înghițind lacom kilometru după kilometru.

Panglica șoselei se înfășura după roți, într-un ritm trepidant. Ady — așa îl chema pe șofer — a dat drumul, într-un timp, la radio. Era nemulțumit. Vedeam asta pe fața lui. Învîrtea nervos butonul scalei, încercînd să prindă muzică. Reușise. S-a uitat apoi la mine și a zîmbit. Acolo în mașină — pe autostrada

ce duce de la Berlin la Rostok au plutit în aer cîteva acorduri mai apoi sîrba oltenească a răs[...] în ritmul ei viguros plin de voici[...] Mai apoi au urmat iarăși, sîrbe, [...]re, romanțe. Ady înveselit și el [...] spus: — Rumäner — Deutsch[...] Freunde; Freundeschaft! I-am [...] mîna pe umăr și i l-am strîns [...]nîndu-i:

reportaj / Știri / informații / NOUTĂȚI / TEHNICE

PENTRU VIITORUL PAŞNIC

De la sfîrşitul celui de al doilea război mondial, au trecut 14 ani. Şi totuşi, nici pînă azi n-a fost posibilă încheierea — aşa cum ar fi fost firesc, — a unui Tratat de pace cu Germania. Milioanele de oameni cinstiţi de pe tot globul ştiu bine cui se datoreşte aceasta: piedicilor pe care puterile imperialiste le-au pus necontenit în calea încheierii Tratatului. Situaţia aceasta le convenea de minune guvernanţilor din apus, care astfel au transformat tot mai mult Germania Occidentală într-un stat războinic, militarist, într-o adevărată bază de agresiune, care primejduieşte pacea lumii.

Uniunea Sovietică, a cărei politică de pace înfăţişează năzuinţele cele mai arzătoare ale omenirii, a făcut însă de-a lungul anilor repetate strădanii pentru a se pune capăt acestei situaţii primejdioase, pentru a se rezolva în chip paşnic problema germană. Aşa, de pildă, cu numai patru luni în urmă, guvernul sovietic a propus din nou proiectul unui Tratat de pace care corespunde atît intereselor poporului german cît şi intereselor întregii omeniri iubitoare de pace. Prevederile acestui Tratat sînt menite să asigure dezvoltarea paşnică, democratică, a Germaniei (reprezentată prin Republica Democrată Germană şi prin Republica Federală Germană) şi să înlăture posibilitatea remilitarizării Germaniei sau a atragerii ei în vreo grupare militară de state.

De asemenea, nu de mult, Uniunea Sovietică a făcut puterilor apusene propuneri temeinice legate de rezolvarea situaţiei din Berlinul occidental, pe care SUA Anglia şi Franţa l-au transformat într-un centru de spionaj, într-un focar de aţîţări războinice.

Propunerile acestea ale Uniunii Sovietice, pătrunse de grijă pentru soarta poporului german, pentru viitorul paşnic al omenirii, au găsit un larg răsunet în rîndul popoarelor.

Şi iată că, datorită neobositelor eforturi paşnice şi politicii înţelepte a Uniunii Sovietice, datorită dorinţei tot mai arzătoare de pace a omenirii, guvernele apusene au căzut de acord în ce priveşte ţinerea unei conferinţe în care să se discute problemele amintite mai sus. Conferinţa aceasta, la care U.R.S.S., S.U.A., Anglia şi Franţa, sînt reprezentate prin miniştrii de externe ai acestor ţări, şi-a început lucrările la 11 mai, în oraşul elveţian Geneva. La conferinţă participă de asemenea şi reprezentanţii Republicii Democrate Germane şi Republicii Federale Germane.

Desigur, cercurile monopoliste, războinice din apus, au întreprins toate încercările pentru a pune piedici în calea înţelegerii paşnice, pentru a face ca această conferinţă să nu rezolve nimic. Ele au agitat şi agită fel de fel de planuri care sînt împotriva intereselor poporului german, împotriva păcii şi securităţii.

Cu toate acestea, popoarele, oamenii cinstiţi de pe glob, urmăresc cu încredere această conferinţă, unde va răsuna, ca în atîtea rînduri, glasul ferm, dătător de nădejdi, al Uniunii Sovietice. Popoarele lumii doresc cu însufleţire ca această conferinţă să constituie un pas înainte pe drumul asigurării unui viitor paşnic, ferit de ameninţarea războiului.

DIN LUPTA POPOARELOR

• •

Toţi pentru unul!

Nu de mult, la Uzina de automobile din Preston (Anglia), direcţia a concediat un muncitor. Desigur, patronilor faptul li s-a părut o nimica toată. „Pe lîngă atîţi şomeri, ce mai contează unul!" şi-au spus. Dar muncitorii englezi gîndesc cu totul altfel. Ca un singur om, metalurgiştii din Preston s-au ridicat în apărarea tovarăşului lor căzut pradă mizeriei şi şomajului. In scurt timp, greva de protest împotriva concedierii a cuprins 60.000 de oameni. Acţiunea aceasta i-a înspăimîntat pe patroni, arătîndu-le că nu se pot juca, aşa cum ar vrea, cu soarta muncitorilor.

Impotriva jugului colonial

In Irianul de vest, ultimul teritoriu indonezian pe care-l mai stăpînesc colonialiştii olandezi, poporul luptă din răsputeri pentru a scutura jugul sclaviei. Nu de mult, în Irian a avut loc o puternică manifestaţie populară împotriva ocupanţilor. Trupele acestora au atacat cu bestialitate pe demonstranţi, omorînd 14 persoane şi rănind alte cîteva zeci.

Dar crimele, închisorile, schingiuirile nu le folosesc la nimic colonialiştilor olandezi. Intr-o bună zi, ei vor fi nevoiţi să-şi ia tălpăşiţa şi din Irian.

Vorbesc oraşele festivalului

La 5 mai, postul de radio Moscova a transmis o convorbire prin radio între oraşele în care au fost organizate pînă acum Festivalurile Mondiale ale Tineretului şi Studenţilor: Praga, Budapesta, Berlin, Bucureşti, Varşovia. O astfel de convorbire a avut loc şi între Moscova şi oraşul celui de-al VII-lea Festival — Viena.

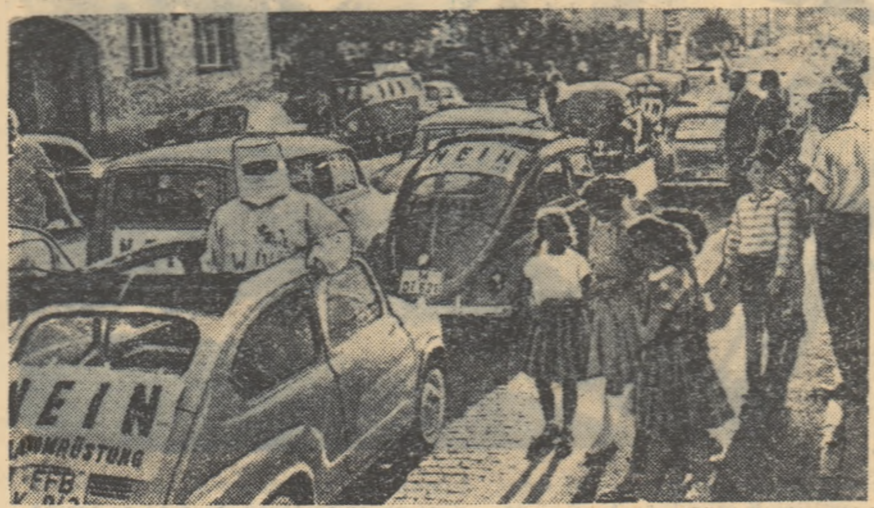
La convorbire au participat, printre alţii, cunoscutul sculptor ungar Zsigmond Kisfaludi-Strobl şi scriitorul romîn Cezar Petrescu, preşedintele Comitetului naţional de pregătire a celui de-al VII-lea Festival Mondial.

„Austria aşteaptă pe tinerii şi tinerele din întreaga lume. Ne vom întîlni pentru a ne strînge mîinile, pentru a ne demonstra unitatea în lupta pentru pace, prietenie şi un viitor luminos", a declarat în cursul convorbirii Walter Wachs, membru al Comitetului naţional de pregătire a Festivalului din Austria.

In curînd Festivalul

500 de delegaţi

La cel de al VII-lea Festival Mondial al Tineretului şi Studenţilor de la Viena, tineretul polonez va participa cu un lot de 500 de delegaţi. Numai grupul artistic numără 210 tineri, iar cel sportiv, 60. Tineretul polonez va participa în cadrul festivalului şi la diferite manifestări ca: expoziţii de artă plastică, de fotografii artistice, artă populară şi filatelie. De asemenea, tineretul polonez se pregăteşte din plin pentru a participa la „Sărbătoarea fetelor" şi „Sărbătoarea tineretului sătesc", precum şi la „Sărbătoarea verii", ce vor avea loc la Viena în timpul festivalului. Din partea tineretului polonez, la cele 16 întîlniri cu tinerii din lumea întreagă, vor participa tineri mineri, metalurgişti, ţesători şi feroviari.

„Nu! — înarmării atomice!". Cuvintele acestea, ce pot fi întîlnite în fiecare oraş vest-german, exprimă voinţa populaţiei din Republica Federală Germană de a nu fi adusă pe teritoriul ţării cumplita armă a morţii.

RADIO CLUB

Zilele trecute, la Moscova au fost comunicate rezultatele provizorii ale recensămîntului unional al populaţiei. Cifrele arată că, la 15 ianuarie 1959, populaţia U.R.S.S. era de 208.826.000 locuitori. In comparaţie cu anul 1939, populaţia Uniunii Sovietice a crescut cu 18.100.000 locuitori.

La 5 mai, la New York, a fost deschisă expoziţia „Arta populară în Romînia". Expoziţia, care oglindeşte minunatele comori artistice ale poporului nostru, se bucură de un deosebit succes.

Ca pretutindeni în ţările capitaliste şi în Porto-Rico învăţătorii primesc salarii de mizerie, trăind în condiţii aproape neomeneşti. Nu de mult, în oraşul San-Juan, capitala portoricană, 6000 de învăţători au luat parte la o mare demonstraţie de protest, cerînd sporirea imediată a salariului.

Anul acesta, în oraşul Phenian, capitala R. P. D. Coreene, vor fi construite 20.000 de locuinţe noi. In afară de acestea, se vor construi şcoli (pe o suprafaţă de 200.000 m.p.) magazine, teatre, un Palat al tineretului şi un Palat al pionierilor.

...RMUL BALTICII

...de ...ie (I)

...a! Prieteni!

...intrat în vechiul oraş me... Rostok cînd orologiul din ...turn al primăriei bătea ora

...tant port al R.D.G. la Ma...ică, oraşul a căpătat, în a...rii populare, o largă dezvol...helele construcţiilor se pro...etutindeni. Am făcut primul ...a Casa pionierilor din Rostok, instalată pe vaporul „Vorwärts".

Ne-a întîmpinat căpitanul vasului — care însă nu era un căpitan ca acei pe care-i cunoaşteţi voi din povestirile lui Jules Verne ci un pionier, dar căruia nu i-am putut reproşa nimic. Era un adevărat căpitan şi un veritabil „lup de mare". Ne-a condus prin încăperile vasului, ne-a dat explicaţii. Am glumit, am schimbat insigne, cravate. Lîngă un perete, o vitrină cu vederi din diferite ţări. Intr-o fotografie, Caraimanul, cu fruntea în soare, parcă mă privea. Jos în colţul ilustratei era scris doar atît: „Aurel Barbu din R.P.R." Cît de mult spune aceasta... Ar trebui să vă povestesc mai mult despre Casa pionierilor de pe vaporul „Vorwärts" cît şi despre Ingrid Plokarz, din Turingia, care a adus la Rostok, din pepiniera ei, 510 puieţi. Las însă acest lucru pentru altă dată cînd ne vom mai întîlni la această rubrică.

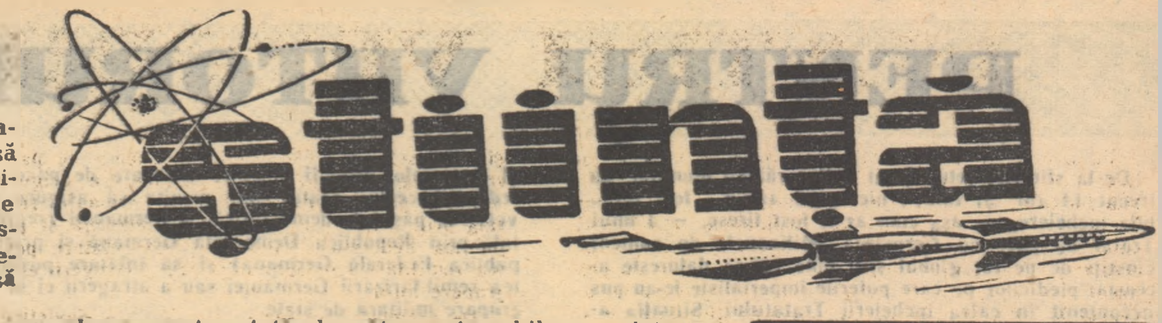
C. MIHAI

INGRID PLOKARZ

...porţii / ... / Informaţii / NOUTĂŢI / TEHNICE / reportaj

Fereastra spre viitor

Trăim în era unor progrese extraordinare ale tehnicii. Peste cîţiva ani ne va veni greu să recunoaştem, comparîndu-le cu cele de azi, o mare parte din lucrurile care ne înconjoară, începînd cu becul electric şi ţesăturile cu care ne îmbrăcăm şi pînă la trenuri, avioane şi vapoare. Mai ales în ceea ce priveşte pe cele din urmă, viitorul va aduce mari surprize. Aceasta pentru că tehnica transporturilor are perspectiva unor transformări de necrezut...

Navele vor zbura

Să ne închipuim o călătorie cu o navă a viitorului. Atîta timp cît nava stă pe loc, nu observăm nimic deosebit la ea. Valurile o leagănă uşor... Dar iată că motoarele pornesc. Nava începe să înainteze, legănîndu-se pe valuri. Cu cît luăm însă viteză, legănarea scade, şi la un moment dat încetează cu totul. Crestele valurilor s-au lăsat în jos, la vreo doi metri dedesubtul ferestrei pe care privim şi aleargă vertiginos înapoi. Se simte numai vibraţia motoarelor. Călătorii îşi înclină spetezele fotoliilor ca de avion... Şi totuşi nu zburăm. Secretul este altul. Dedesubtul navei, la capătul unor picioare speciale, sînt fixate... aripi. Aceste aripi sînt uşor înclinate. Cînd elicea se pune în mişcare şi vasul începe să înainteze, presiunea apei pe aripile înclinate ridică nava în sus, iar în apă rămîn doar elicea şi aripile. În acest fel nava nu mai întîmpină decît o foarte mică rezistenţă la înaintare, putînd atinge o viteză dublă faţă de cea normală. În acelaşi timp, valurile nu mai pot avea nici o influenţă asupra navei care trece pe deasupra lor, iar aripile se află dedesubtul valurilor.

Nava cu aripi nu mai pluteşte, ci doar alunecă pe apă, cu ajutorul aripilor. O astfel de navă de pasageri, construită la uzina Krasnoe Sormovo din Gorki, a străbătut pe Volga distanţa dintre Gorki şi Kazan în 8 ore, adică de 3 ori mai repede decît vasele obişnuite.

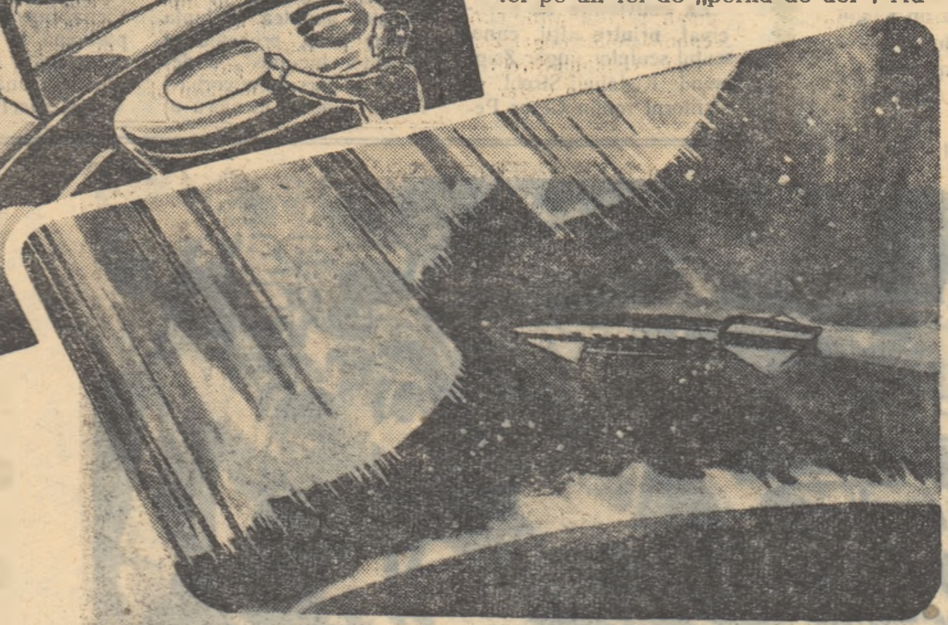
Acesta este însă abia începutul. Peste cîţiva ani, apele fluviilor şi mărilor vor fi brăzdate de către „expresele apelor", nave cu aripi pentru pasageri, cu o viteză de sute de kilometri pe oră.

Rachetoplanele...

vor înlocui avioanele! Astăzi, cea mai mare piedică a zborului este... aerul. Cu cît vrem să facem un avion să zboare mai repede, cu atît aerul se împotriveşte mai mult, rezistenţa sa creşte. Corpul avionului se înfierbîntă puternic prin frecarea cu aerul şi se poate topi. Ca să putem zbura cu viteze mari trebuie să ieşim din atmosferă, pentru ca frecarea cu aerul să dispară.

Avioanele care vor zbura peste cîţiva ani de la un continent la altul nici nu vor fi de fapt nişte avioane, ci nişte vehicule rachetă. Ele vor avea viteze uriaşe, de zeci de mii de kilometri pe oră, la fel ca şi sateliţii artificiali. Înălţimea de zbor va fi de 80—90 km. Acestea vor fi rachetoplanele, care nu se vor mai „rezema" pe aer ca avioanele, ci vor urma

traiectorii asemănătoare cu ale sateliţilor artificiali, fiind susţinute de forţa centrifugă. Motoarele rachetă ale acestor vehicule vor funcţiona cu combustibil nuclear.

În cîteva zeci de minute ele vor străbate astfel mii de kilometri.

Automobilele...

vor părăsi şi ele aspectul lor de astăzi. În loc de a fi nevoite să-şi transporte benzina necesară motoarelor, ele vor fi înzestrate cu motoare electrice speciale. Energia electrică o vor primi de la cabluri îngropate dedesubtul străzilor şi şoselelor. Energia radiată de cabluri va fi captată de către automobile cu ajutorul unor antene speciale, aşezate sub caroserie. În acest fel, nu va mai fi nevoie de staţii de benzină, iar automobilele vor deveni mai simple, mai uşoare şi mai plăcute de condus. Gazele de eşapament nu vor mai înbicsi aerul oraşelor. Mai mult, datorită acţionării electrice, va deveni posibil ca, pe şosele, automobilele să poată fi conduse automat, iar în acest timp conducătorii vor putea să admire natura din jur sau chiar să doarmă. Accidentele vor dispare cu totul datorită aparatelor automate de siguranţă. Peste cîteva zeci de ani sau, cine ştie, poate chiar mai curînd, vor circula automobile automate. La urcare, călătorul va introduce în „creierul" electric al maşinii o fişă pe care va fi marcat programul călătoriei, cuprinzînd traseul, punctele de oprire şi orele la care opririle sînt programate.

Pentru a se circula în afara şoselelor, automobilele vor deveni... zburătoare. Turbine speciale vor crea curenţi puternici de aer îndreptaţi în jos, care le vor permite să zboare destul de repede la o mică distanţă deasupra pămîntului, alunecînd astfel pe un fel de „pernă de aer". Automobilele aeriene vor putea circula deci pe orice teren, fără să se teamă de obstacole. Ele vor fi vehiculul ideal pentru excursii şi expediţii. Viteza lor va putea varia în limite foarte largi de la mersul „la pas", pînă la viteza de 150—200 km pe oră. Desigur, conducerea vehiculelor viitorului va fi mai complicată decît a celor de astăzi, cerînd o pregătire mai serioasă. Numai cei mai harnici, mai destoinici dintre cititorii acestor rînduri, vor putea deveni piloţi, căpitani şi conducători ai vehiculelor aeriene, maritime şi terestre ale viitorului...

Ing. A. NEGREA

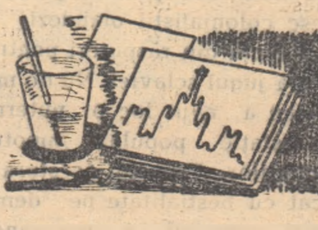
O GRADINA MIRACULOASA

Vreţi să aveţi o frumoasă „grădină chimică"? Turnaţi într-un acvariu sau într-un borcan mare o soluţie de sticlă solubilă (silicat de sodiu) formată din o parte silicat de sodiu şi două părţi apă. Aruncaţi apoi înăuntru cîteva cristale de săruri ca de pildă aceea a permanganatului de potasiu, a bicarbonatului de potasiu sau a sulfatului de potasiu.

După un timp oarecare, cristalele se vor acoperi cu o pojghiţă (peliculă) din care vor apare „muguri", iar din aceştia vor începe să crească „alge" multicolore, de forme curioase. Ce se întîmplă oare? Secretul experienţei constă în aceea că pojghiţa sticlei solubile este semipermeabilă: ea lasă să treacă apa din soluţie spre cristale, iar soluţia ce se formează pe cristale nu trece înapoi. Totuşi apa care pătrunde întinde pojghiţa şi o rupe. Soluţia de săruri, care înconjoară cristalele se împrăştie şi se acoperă din nou cu o pojghiţă. Astfel, încetul cu încetul, „tulpinile" se ramifică...

SCINTEIA CARE DESENEAZA

Luaţi o hîrtie groasă care nu suge şi un beţişor de lemn bine ascuţit. Înmuiaţi beţişorul într-o soluţie saturată de azotat de potasiu şi desenaţi pe hîrtie conturul unui obiect. Conturul va fi incolor, iar atunci cînd desenul se va usca, nu se va mai vedea de loc. Dar, e destul să apropiaţi de un capăt al conturului un chibrit aprins şi dintr-odată o scînteie roşie va porni să alerge de-a lungul desenului, lăsînd urma neagră a conturului.

(Atunci cînd faceţi conturul, aveţi grijă ca el să nu aibă nici o întrerupere).

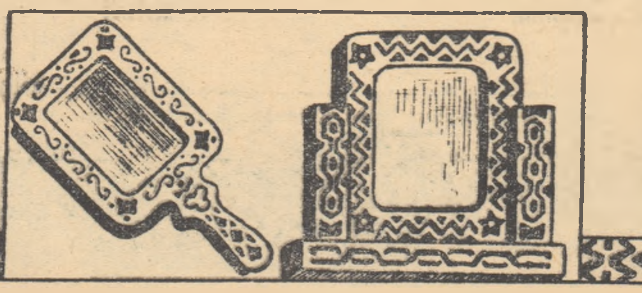
Daruri pentru Festival

Micile daruri primite la Festivalurile Mondiale ale Tineretului şi Studenţilor, au rămas pentru participanţi amintiri preţioase prin dragostea cu care au fost lucrate, prin mesajul de prietenie pe care il poartă, prin bogăţia motivelor decorative specifice artei populare a fiecărui popor.

Cîteva obiecte lucrate cu motive naţionale vă sfătuim de astă dată să pregătiţi şi voi. Este vorba de:

O ramă pentru fotografii

Desenaţi pe o foaie de hîrtie de mărimea fotografiei (6/9; 9/12 etc.) forma corectă şi modelul pe care vreţi să-l aplicaţi. Treceţi apoi acest desen pe o foaie de placaj de 3 mm, copiindu-l cu indigo. Tăiaţi apoi cu fierăstrăul de traforaj conturul exterior, cel interior şi decupările din ornament. Cu pila şi cu glaspapir şlefuiţi rama pînă devine netedă, fără nici o zgirietură şi lăcuiţi-o cu lac incolor. Partea din spate a ramei o tăiaţi tot din placaj, dar ceva mai mare decît fotografia (cu cîte 5 mm pe fiecare latură). Aceasta va fi prinsă cu ţinte de tîmplărie, odată cu fotografia.

Tot din placaj se poate tăia o ramă plină, fără decupări, pe care desenaţi un motiv ornamental sau popular şi îl coloraţi cu culori tempera sau acuarele. Aveţi grijă însă ca înainte de a o picta să o şlefuiţi bine şi apoi aplicaţi desenul dorit. După ce aţi pictat rama şi aceasta s-a uscat bine, daţi cu pensula un strat de lac şi lăsaţi-o din nou să se usuce. Culorile de apă lăcuite au un colorit frumos, sînt rezistente şi seamănă foarte mult cu cele de ulei.

O ramă cu motive naţionale o puteţi realiza frumos şi prin îmbrăcarea acesteia în pînză sau mătase, pe care aţi cusut un motiv decorativ. După prinderea agăţătoarei sau suportului pentru masă, puneţi o fotografie sau vederi din ţară. În acelaşi fel, poate fi lucrată o ramă pentru oglindă.

Angajamentul va fi îndeplinit

Pe ulița principală din comuna Dochia, un grup de pionieri mergeau discutînd cu însuflețire. Ei se opriră în fața casei colectivistului Pricop Constantin.

Unul din ei fluieră ușor. In pridvorul casei se ivi Alexandru Pricop, fiul lui Constantin, pionier în clasa a VI-a a Școlii de 7 ani din comună.

— Alexandru, am venit cu băieții să discutăm împreună despre pui, spuse Radu, după o clipă de tăcere.

— Foarte bine, veniți înăuntru, și își invită prietenii în casă.

— Dar unde-s cloștile ? Unde-s puii ? întrebă Nuța nerăbdătoare.

— Veniți să-i vedem și vom discuta acolo tot ce ne interesează, le spuse Alexandru.

— Foarte bine, interveni Ionel.

De sub pat, Alexandru trase două lăzi în care stăteau zburlite și speriate două găini.

— Asta-i Pestrița, iar cealaltă e Alba, le recomandă Alexandru. Pestrița se pregătește să-și ajute puișorii care astăzi au mișcat în ou.

— Dar Alba ? întrebă Lenuța.

— După socoteala noastră, Alba mai are cinci zile, spuse Ionel.

— Iată, băieți, spuse Radu, deschizînd un caiet cu diverse însemnări. Noi vrem să creștem 38 de pui. Ne vom îndeplini astfel angajamentele luate în fața unității de pionieri.

*

In liniștea serii, cîțiva copii se întorceau pe la casele lor. La geamul locuinței lui Pricop mai licărea o lumină slabă. Alexandru făcea ultimul control cuibarelor, înainte de culcare.

MARIA NEGREA

Viitorul constructor

Tare-i place lui Nicolae Mihail din clasa a III-a a Școlii nr. 119 din București să construiască. De aceea, cînd pe șantierul Floreasca studenții au început lucrul la fundația blocului pe care s-au angajat să-l construiască, Nicolae Mihail le-a dat, necontenit, o mînă de ajutor.

CONCURSUL pentru cea mai bună corespondență

In vizită la gospodăria agricolă de stat

Printre alte acțiuni interesante, unitatea noastră a trecut în programul de activități și cîteva închinate cunoașterii ținutului natal. Cu toții ne-am bucurat de aceasta. Ba unii au făcut propuneri unde să mergem în excursii, ce locuri să vizităm. Cei mai mulți însă au fost de părere să pornim cu alcătuirea monografiei satului natal, Stupina.

Am început cu gospodăria agricolă de stat. Despre ea știam că a luat ființă în anul 1949, că a fost printre primele gospodării din țară, că este o gospodărie de bază din regiune. Zilele acestea însă vizitînd-o, am aflat de la utemiștii Catană Gheorghe, Ștefan Costea, Dosoftei Ion și alții care ne-au primit în mijlocul lor cu bucurie, multe lucruri noi.

Pînă acum n-am știut, de pildă, că cele 1300 ha. de pămînt, cît are gospodăria, înainte vreme aparțineau unui singur om, moșierului Tomoșoiu Ioniță, care nu se interesa să folosească pămîntul așa cum trebuie. Ani de-a rîndul rămîneau în paragină hectare întregi.

— Acum însă de pe fiecare petec de pămînt obținem toamna roade bogate — ne spune Catană Gheorghe. Lucrăm doar cu mașini și unelte avansate.

Și ca dovadă ne-a invitat să vizităm atelierul mecanic. Trecînd prin secțiile de sudură, de strungărie sau de reparare a tractoarelor, am rămas uimiți de ceea ce am văzut. In fiecare secție utemiștii ne-au explicat ce fel de unelte și mașini sînt, cum se lucrează cu ele, ne-au vorbit, de asemenea, despre munca lor frumoasă.

Cînd am ajuns în secția de reparare a tractoarelor, curioși, mulți dintre noi ne-am urcat la volan. Ne-a plăcut atît de mult vizita la gospodărie, și întîlnirea cu utemiștii, încît ne-am despărțit cu greu de ei. Și acum încă mai discutăm despre această vizită în orele noastre libere. De atunci, parcă învățăm mai bine, parcă sîntem mai sîrguincioși.

Această acțiune de cunoaștere a ținutului natal, vrem s-o continuăm și în vacanța de vară. Cunoscînd bine împrejurimile, lucrurile interesante despre comună, vom putea, fără îndoială, alcătui o monografie bogată și cît mai completă, așa cum am prevăzut și în programul nostru de activități.

GHEORGHE MANEA
corespondent special al unității
satul Stupina, raionul Hîrșova,
regiunea Constanța

Digul

Nu de mult, utemiștii din comuna Modelu, raionul Călărași, au luat inițiativa ridicării unui dig pentru apărarea izlazului de inundații. Pionierii de la Școala de 7 ani din comună s-au hotărît să urmeze exemplul utemiștilor și să ajute la realizarea acestei frumoase acțiuni, închinate Festivalului Mondial al Tineretului și Studenților de la Viena. Și, într-o zi, hotărîrea pionierilor a prins viață. Cu toții, s-au adunat în curtea școlii, s-au încolonat și au pornit spre izlaz. Fiecare detașament a pornit cu steagul în frunte. Cînd au ajuns, utemiștii începuseră lucru.

Fiecare pionier a primit cîte o unealtă, o lopată sau o cazma, iar cei mai voinici, cîte o roabă.

— Ei, acum luați-vă în primire „șantierul" — le spuse un utemist. Pămîntul se transportă în locul acela...

Și lucrul a început. O dată cu lucrul, și întrecerile. Detașamentul 1 a provocat detașamentul 3. Obiective ? Care va lucra mai mult ; care va lucra mai bine.

In ritmul însuflețit al muncii, alături de utemiști, în cîntece și glume, munca a fost plăcută și spornică. Orele au trecut pe nesimțite și, la sfîrșitul lor, locul își schimbase înfățișarea. Pe șesul izlazului începuse să se înalțe digul care va stăvili apele bălții.

Dar să nu uităm. Prima zi de lucru a pionierilor pe izlazul comunei a avut fruntașii săi : Neagu Maria și Călin Tăsică din clasa a V-a ; Pantelimon Alexandru, clasa a VI-a; Călin Gheorghe și Deacu Vasile din clasa a VII-a. In prima zi, cele trei detașamente de pionieri au săpat și cărat mai mult de cinci metri cubi de pămînt.

In zilele următoare, pionierii au mai săpat 20 mc de pămînt care a fost ridicat pe dig. In acest fel, sîrguincioșii pionieri din comuna Modelu contribuie și ei la acțiunile de folos patriotic inițiate de utemiști în cinstea festivalului.

LIDIA VIȘAN

SPORT

AEROMODELIȘTII

Sportul cu aeromodele și-a inaugurat duminică dimineața începutul activității sezonului pe anul 1959 prin concursul pe Capitală organizat de comitetul orășenesc A.V.S.A.P. în cinstea Zilei victoriei. Peste 140 de tineri muncitori, pionieri și elevi din toate raioanele Capitalei, s-au prezentat pe aeroportul Clinceni cu aparate construite de către ei. Intrecerea a fost deschisă atît începătorilor, în mare majoritate pionieri, care au prezentat modele de construcție simplă, cît și avansaților, care au condus aeromodele cu motor, teleghidate, propulsate etc.

Cel mai tînar concurent al întrecerii, pionierul Vinte Dinu, în vîrstă de numai 10 ani, de la Școala medie nr. 28, deși face aeromodelism doar de 6 luni, a prezentat un simplu însă reușit aeromodel, spre satisfacția lui și a colegilor săi de școală veniți în număr mare să-l încurajeze. Dintre cele 12 cercuri de aeromodelism din Capitală, reprezentate la acest concurs, cele mai bine pregătite s-au dovedit cercurile Ministerului Invățămîntului, Intreprinderii „Clement Gottwald", Școlile medii 28 și 30.

S-a vădit din nou, cu acest prilej, frumusețea aeromodelismului, acest sport al îndemînării, care stimulează tinerilor gustul pentru tehnicitate, pentru meseria de constructori.

Concursul inaugural de la Clinceni s-a bucurat de un binemeritat succes, dovadă a popularității tot mai mari de care se bucură acest sport al iscusinței și priceperii practice, în rîndul pionierilor.

E. PITULESCU

Inainte de lansare

Duminică, pe aeroportul Clinceni, s-a desfășurat un concurs de aeromodele cu care s-a deschis sezonul de vară al aeromodeliștilor.

In fotografie : pionierul Safta Petre din clasa a VI-a a Școlii de 7 ani nr. 123 din Capitală, unul dintre participanți, își verifică aeromodelul.

A devenit o tradiție ca în cinstea zilei de 9 Mai, Ziua independenței de stat a Rominiei și Ziua victoriei asupra fascismului, pionierii să se întîlnească cu luptătorii de pe frontul antihitlerist.

POVESTEA UNUI CUVÎNT

— Aș vrea, dragi pionieri, să vă spun azi o poveste. Povestea unui cuvînt rusesc: „Brat". Pe romînește „frate".

E mult de-atunci. Cei mai mari dintre voi abia aveau vîrsta de un an. Iar cei mai mici nu se născuseră încă.

Astfel si-a început povestirea un ofițer superior al Forțelor noastre Armate, participant la luptele împotriva fasciștilor în anii 1944—1945. Cei care îl ascultă sînt pionierii din clasele a VI-a A și a VII-a A și B de la Școala medie nr. 25 din București. Școala lor se află pe aleea Zoe Grand. In 1944, cartierul lor a fost distrus de bombe. „Giuleștiul" era un cîmp de ruine. Firește, copiii n-au văzut lucrurile acestea cu ochii lor. Le-au auzit doar povestite de cei vîrstnici. Acum, străzile copilăriei lor sînt frumoase și curate. Nu se mai văd urmele cumplite ale războiului.

Invitatul lor a rămas o clipă pe gînduri, apoi a continuat:

— 9 Mai, Ziua victoriei, ziua în care fiara fascistă a fost răpusă în bîrlogul ei. Și viteaza noastră armată, poporul condus de partid a contribuit la aceasta. Intreg poporul îi ura pe fasciști ca, de altfel, toate popoarele. Aveam douăzeci de ani pe atunci. Eram la o școală de ofițeri din Arad cînd a început insurecția armată de la 23 August 1944 și întoarcerea armelor împotriva fasciștilor. A fost un entuziasm de nedescris. Populația a ieșit pe străzi. Ostașii au jurat să nu-i cruțe pe fasciști... Dar pînă la sosirea Armatei Sovietice la Arad, avea să mai treacă cîtva timp...

Vladimir Kostinenko și Vasilii Kanar

„Pozițiile hitleriștilor trebuie cucerite!" Așa suna ordinul comandamentului nostru. Noi ne aflam pe o culme de deal, hitleriștii, pe alta. Intre dealuri, o vale. Era periculos de atacat în asemenea condiții. Era primejdios să ridici măcar capul. Și totuși, am atacat. Lucrurile au mers destul de bine, pînă cînd am ajuns în vale. Dintr-o dată a început un foc ucigător de mitralieră. Era un cuib instalat, pe semne, recent, și bine camuflat. Eram 80 de inși. Stăteam culcați, într-o situație desperată. Nu mai puteam înainta, nu ne mai puteam retrage. Și, dintr-o dată, s-a auzit un ropot greu. Ne-am dat seama că este o pușcă antitanc. In cîteva minute, cuibul a fost distrus. Poziția a fost cucerită. Au apărut și salvatorii noștri: Vladimir Kostinenko și Vasilii Kanar — doi ostași sovietici, observatori avansați ai unui divizion sovietic de artilerie. Ei văzuseră primejdia în care ne aflam. Aveau asupra lor o pușcă antitanc și s-au gîndit s-o folosească... Au folosit-o bine!

I-am îmbrățișat cu căldură. Toți i-au îmbrățișat... Și un singur cuvînt se desprindea din toate: „Brat", „Frate".

Atac în plină noapte

Vestea ne-o aduseseră doi copii. In satul din apropiere, se aflau hitleriști: trupe SS. Aveau un depozit de piese de schimb pentru tancuri, aveau și tancuri. Terorizau populația romînă și maghiară de acolo. Impușcau oameni pașnici. Trebuia să le dăm SS-iștilor o lecție. Au plecat în misiune 10 oameni. Aveau asupra lor arme automate și, mai ales, grenade. Cei doi copii au condus grupul nostru prin locuri numai de ei știute, prin grădini... Ostașii hitleriști au intrat în panică. Au fost distruse tancuri, depozitul de benzină a luat foc, comandamentul a fugit... Datorită celor doi copii, am izbutit să mai dăm o lovitură fasciștilor...

„Yak"

„La defileul Mureșului, se află o puternică rezistență". Fasciștii aflaseră asta pe pielea lor. Ii stînjeneam din ce în ce mai mult. Devenisem pentru ei o adevărată primejdie. Au hotărît atunci să ne distrugă lansînd un atac deosebit de puternic. Dar și comandamentul sovietic știa de prezența noastră.

Hitleriștii, avînd la îndemînă și tancuri, atacau din ce în ce mai puternic. Inaintau. Cu pierderi mari, dar înaintau. Situația era grea. Atunci au apărut pe cer Yak-urile, avioane sovietice de asalt. O escadrilă întreagă: 18 avioane. Au coborît, în zbor razant, asupra hitleriștilor, atacîndu-i cu bombe și focuri de mitralieră. Hitleriștii s-au retras, au fugit mîncînd pămîntul. Iar noi ne scoseserăm bonetele și le fluturam către cer: „Brat"! Aviatorii nu ne auzeau, desigur, dar fără îndoială, ne înțelegeau.

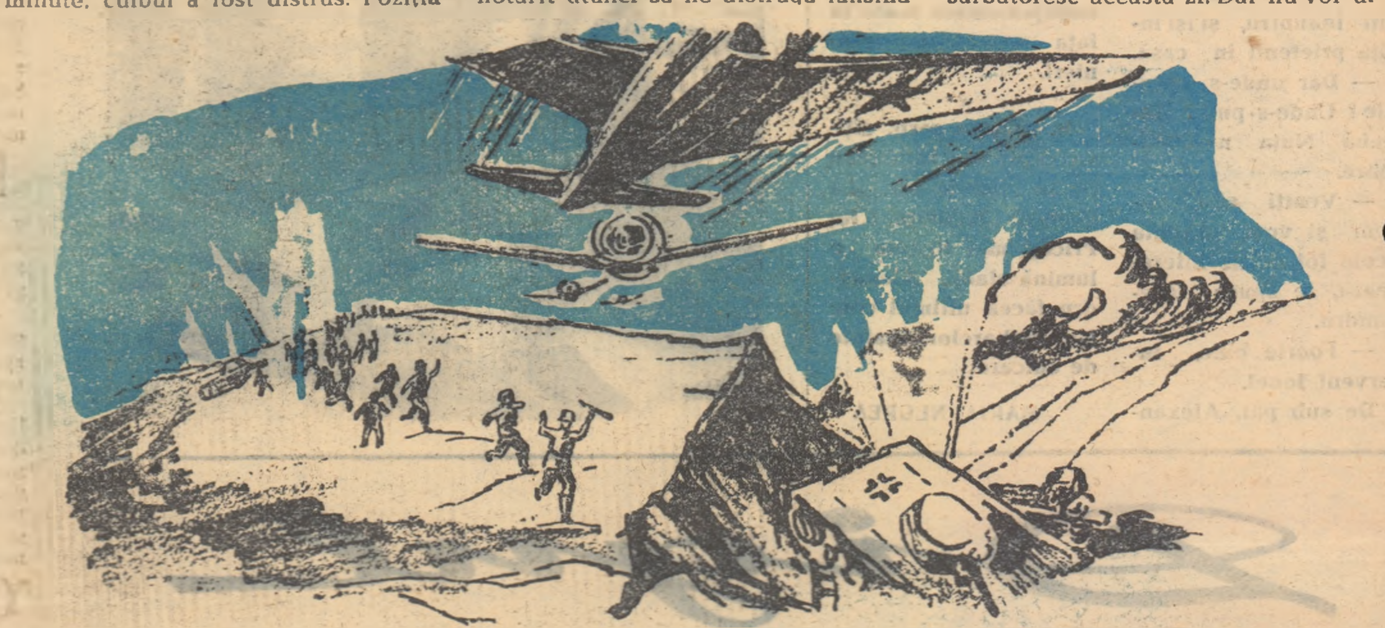
Convoiul nesfîrșit

Uriașe și puternice, au apărut blindatele sovietice. Convoi nesfîrșit. Atunci am înțeles puterea aceea grozavă, de neînvins, care i-a măturat pe fasciști de pe pămîntul sovietic, din țările pe care le cotropiseră. Am năvălit către ostașii sovietici, i-am îmbrățișat; răsuna de pretutindeni același și același cuvînt drag, care pătrunsese ca un suflu de viață nouă în mințile și în inimile noastre: „Brat!" „Brat"! Și astăzi îl păstrez în suflet și-l voi păstra totdeauna.

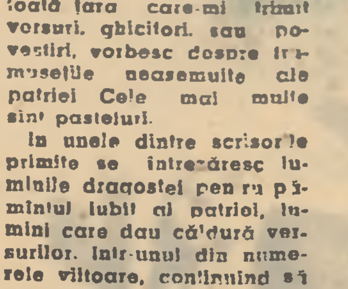
*

E liniște în sală. S-ar părea că participanții la această întîlnire nu se pot rupe de vraja povestirii. 9 Mai, Ziua victoriei. Copiii de la Școala medie nr. 25, din cartierul care a fost altădată distrus de bombe, sărbătoresc această zi. Dar nu vor uita cuvîntul „brat" — „frate", nu vor uita sîngele vărsat de eroicii ostași roșii pentru eliberarea patriei noastre de sub jugul fascist... Nu vor uita sîngele vărsat de vitejii ostași romîni, tribut al luptei pentru eliberarea țărilor surori de plaga fascistă... Și nu vor uita că, pentru ca aceste lucruri să nu se mai repete, trebuie să lupte și ei, alături de cei mari, la apărarea bunului cel mai de preț al omenirii: pacea!

A. WEISS

tolba cu scrisori

Cele mai multe scrisori primite de la pionierii din toată țara care-mi trimit versuri, ghicitori, sau povestiri, vorbesc despre frumusețile neasemuite ale patriei. Cele mai multe sînt pasteluri.

In unele dintre scrisorile primite se întrezăresc luminile dragostei pentru pămîntul iubit al patriei, lumini care dau căldură versurilor. Intr-unul din numerele viitoare, continuînd să vorbim despre pasteluri, vom încerca, folosind cărțile de poezie, să vedem care sînt cele mai frumoase stihuri închinate frumuseților naturii, de către marii noștri poeți clasici, precum și de către poeții contemporani.

In asemenea poezii, poeții nu s-au mulțumit să înregistreze numai frumuseți din natură, așa cum ar face un inventar ci s-au străduit să aducă în fața cititorului, mai cu seamă, cele mai importante elemente, cele care impresionează mai mult. Pentru a realiza, de pildă o poezie despre bucuria despre setea de viață, ar fi nepotrivit să vorbești despre frunze vestede, despre arbori singuratici ori despre ploile încete și frunzișoare de toamnă. Iată deci că tablourile din natură nu trebuie zugrăvite la întîmplare, ci în directă legătură cu starea sufletească, cu ideea ce se cere ilustrată convingător.

Voi cita două strofe despre primăvară, scrise — cea dintîi — de DERBEC PETRA din comuna Buiculești și cea de a doua de DAVID RODICA din comuna Jucul de Jos:

„Iarba toată a răsărit
Cîmpul tot a înverzit
Florile au înflorit
Și rîndunelele au sosit..."

„Ghioceii au răsărit
Iarba verde a încolțit
Mugurii au înverzit
Primăvara a sosit"...

La cîteva sute de kilometri depărtare una de alta, Petra și Rodica au scris doar strofe asemănătoare. Pentru că amîndouă s-au mulțumit să deschidă caetul și să „înregistreze" cum am mai spus cîteva adevăruri și n-au încercat să ne spună ceva deosebit, să ne facă să vedem aevea satele lor, folosind amănunte puțin cunoscute. In toată țara iarba răsare, cîmpul înverzește și florile... înfloresc.

Intr-o poezie numită „Țara", scrisă de IOSIF CORNELIA, din comuna Hăpria, am găsit versuri, care, dacă nu sînt transcrise cumva din vreo carte sau revistă, sînt foarte frumoase:

„Unde pașii-mi duc, e cald pămîntul!
Ochii unde mi-i arunc, e Țara.
Glăsuiesc cu iarba și cu vîntul
Și cu ploaia caldă și cu primăvara...
Din adînc de vremuri mohorîte
Pînă azi, în zilele cu soare,
Tu, Carpate, rezemat în bîte
Numeri, cîte vîrste seculare?

O rog pe Cornelia să-mi spună dacă ea a făcut aceste versuri. Dacă da, numai cuvinte de laudă pentru ele.

Pe curînd, prieteni!
MOȘ TOMA POȘTAȘUL

Ne-au mai trimis pasteluri:

BRINZA MARIA (Dărimați); WEIL EUGEN (Constanța); DAMIAN GHEORGHE (Chiroiu); GHIȚA ANE MARIA (Ploești); MISICI CORNEL (Miroși); PETRE PREOTEASA (Craiova); TATARCAN DUMITRU (Crasnaleuca); TATU ANTON (Ulmeni); ȘARAGA IZU (Ploești); BAUȚA EUGEN (Bujor); MOISESCU SANDU DORU (Ploești); BIVOLARU GH. (Sighișoara); TAMPA NUȚI (Bod); VLASTA ȘERBAN (București); VOICULESCU MARIANA (Timișoara); MARINESCU CEZAR (Tătulești); ION MARINESCU (Chilid); ȘCOALA DE 7 ANI (Cociuba); MATEȘAN VIORICA (Baia Mare); IONEL ADASCALIȚEI (Iași); HOHOI CONSTANTIN (Țicleni); MISCU MARIA (Giurgiu); POP NICOLAE (Oradea); BISTRIȚEANU AUREL (Nitchidorf); ION PETRE (București); TICA ROMAN (Săsciori); NICOLAE GRAȚIELA (Măneciu Pămînteni).

CONCURS DE ȘAH

Publicăm în acest număr cea de a treia serie, și ultima, a concursului de șah organizat de Palatul pionierilor din București în colaborare cu gazeta noastră, în cinstea zilei de 1 Iunie.

Nu uitați! Trimiteți dezlegările pe adresa: Palatul pionierilor — București — Str. Dr. Marinescu nr. 2, raionul V. I. Lenin.

Răspunsurile se primesc numai pînă la data de 1 iunie a.c.

Problema nr. 6

Albul joacă și dă mat în două mutări.

CONTROLUL POZIȚIEI

Alb: Rc 1, Db 4, Ta 8, Tb7, Ne 5, Nf 7, Cc 5, Cg 8, (8 piese) Negru: Rf 8, Dc 8, Ce 8 (3 piese).

REDACȚIA ȘI ADMINISTRAȚIA București, Piața „Scînteii" tel. 17.50.10; 17.51.00. Abonamentele se fac la oficiile poștale, factorii poștali și difuzorii voluntari din școli.
Tiparul Combinatul Poligrafic Casa Scînteii „I. V. Stalin".